

й зовсім не програмовою заниженою метафоричністю, автор декларує, що йому абсолютно байдуже, як це називати чи як це називається. Головне, що такий формат, такий стиль, така манера письма нині відповідають його внутрішній сутності, його найновішому естетичному самопочуттю.

Верлібр, що цілком зумовлено його природою, – це запрошення до просторовості. Верлібри “Примітивних форм власності” – розлогі, досить об’ємні форми, в яких викладаються житейські історії та історії свідомості, що траплялися з “ліричним суб’єктом”. На контрасті з верлібрами-розповідями “Примітивних форм власності” згадуються переважно компактні, а то й зовсім мініатюрні римовані форми з “Весінньої єресі” (1998), першої збірки А.Бондаря, де лапідарність і стислість виступали провідними формотворними ознаками. (Принагідно зазначу, що в багатострофному “Диптиху”, який теж увійшов до “Весінньої єресі”, уже вгадуються контури й силуети нинішнього Бондаря, а тоді цей “Диптих” сприймався несподіваною і ледь не єретичною поетичною розкішшю серед інших віршів збірки.) Та й наступна книжка “Істина і мед” (2001) теж тримається на доволі аскетичних і лаконічних формах.

Верлібр, як свідчать “Примітивні форми власності”, – завжди експеримент, поетична форма з неабияким іманентним відчуттям експериментальності. На це недвозначно натякає самобутній і не позбавлений унікальності текст під назвою “Latynka”, в якому український текст, точніше, українська лексика від першого до останнього слова записана латинською графікою. Верлібр постає абсолютно сучасним поетичним форматом, позаяк сучасне мистецтво, література знімають будь-які перешкоди між автором та аудиторією, і “вільне віршування” Андрія Бондаря продовжує утверджувати найновітніші принципи й аксіологію комунікації митця із соціумом та з власним естетичним єством.

м. Херсон

Наші презентації

Кур'єр Кривбасу. – 2006. – Квітень (№197).

Книжковий номер презентує прозу К.Москальця (“Зірка на ім'я Марія”) та В.Слапчука (“Клітка для неба”), поезію В.Махна (“Нові вірші”) і К.Коверзньєва (“Усе скороминуще не псується”) та рецензії: Р.Харчук на кн. Т.Гундорової “Післячорнобильська бібліотека: Український літературний постмодерн”, І.Бондаря-Терещенка на “АМ™: Новели” Іздрика, “Весняні ігри у осінніх садах” Ю.Винничука та “Тему для медитації: Роман” Л.Кононовича, а також на добірку верлібрів у “ЛУ” (2004) М.Сидоржевського, подану Ю.Нізельським. У “Постатях” вміщено продовження самодослідження Вал.Шевчука “На вступі до храму” й роздуми Р.Мовчан про нього. І.Думанська розповідає про незабутні зустрічі з Борисом Теном, а В.Овсієнко продовжує інтерв'ю із Петром Розумним. Уміщено роздуми В.Даниленка про рекламу та піар у сучасній українській літературі (“Мистецтво розпускання павичевого хвоста”). Цікава рецепція Людмили Таран на рецепції вічного бестселера О.Забужко “Польові дослідження з українського сексу”. У “Легендах Криворіжжя” – “Квітка щастя”, знайдена краєзнавцем О.Мельником.

В.Л.